

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 324/2025-163

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **C. S. CARGO Slovakia a.s.**, IČO 35 892 404, Mliekarenská 10, Bratislava, zastúpenej LEGAL ART, s. r. o., Námestie SNP 19, Bratislava, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6CoPr/1/2022 z 31. mája 2023 a proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8CdoPr/1/2024 z 29. mája 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 20. augusta 2024 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Všetky napadnuté rozhodnutia navrhuje sťažovateľka zrušiť. Zároveň si uplatnila náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Zo sťažnosti a z priložených napadnutých rozhodnutí vyplýva, že sťažovateľka bola v procesnom postavení žalovanej sporovou stranou v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava III pod sp. zn. 24Cpr/19/2017 o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpoveďou. Okresný súd v poradí druhým rozsudkom č. k. 24Cpr/19/2017-301 z 11. októbra 2019 určil, že výpoveď zo 14. marca 2017, ktorú sťažovateľka doručila žalobcovi 21. marca 2017, je neplatná s odôvodnením, že skutkový stav bol medzi stranami nesporný. Žalobca bol v čase podania výpovede predsedom odborovej organizácie a odborový orgán neudelil súhlas so skončením pracovného pomeru. Žalobca bol zamestnancom súbežne aj inej dopravnej spoločnosti v období

od 12. februára 2016 do 25. februára 2017, keď došlo ku skončeniu pracovného pomeru v skúšobnej dobe zo strany tohto iného zamestnávateľa. Článok IX ods. 1 pracovnej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a sťažovateľkou, ktorý špecifikoval ako závažné porušenie pracovnej disciplíny zo strany zamestnanca vykonávanie inej zárobkovej činnosti s totožným predmetom, ktorá je konkurenčná vo vzťahu k činnosti sťažovateľky, považoval okresný súd za neplatne dojednaný v zmysle záväzného právneho názoru odvolacieho súdu (vyjadreného v skoršom zrušujúcom uznesení, pozn.). Právnu vec okresný súd posúdil podľa § 240 ods. 9 a 10 Zákonníka práce a určil neplatnosť pre nesúhlas odborovej organizácie, pričom nebolo v konaní sťažovateľkou preukázané, že od nej nemožno spravodlivo požadovať ďalšie zamestnávanie žalobcu.

3. Krajský súd v poradí druhom odvolacom konaní rozsudkom č. k. 6CoPr/4/2020-351 z 13. mája 2020 zmenil napadnutý rozsudok okresného súdu z 11. októbra 2019 tak, že žalobu žalobcu zamietol s poukazom na dôvody skoršieho zrušujúceho uznesenia, na ktorých zotrval. V odôvodnení v podstatnom uviedol, že predmetná výpoveď netrpí žiadnou takou vadou, ktorá by mala za následok jej neplatnosť z dôvodu absencie formálnych či obsahových náležitostí výpovede. Potrebný predchádzajúci súhlas odborového orgánu nebol udelený, aj v takom prípade sa však podľa § 240 ods. 10 vety za bodkočiarkou Zákonníka práce považuje za platnú, ak od zamestnávateľa (sťažovateľka, pozn.) nemožno spravodlivo požadovať ďalšie zamestnávanie člena odborovej organizácie a ostatné podmienky výpovede sú splnené. Krajský súd vyslovil nesúhlas s názorom okresného súdu, že porušenie pracovnej disciplíny zo strany žalobcu nemožno považovať za závažné. Pretože vykonával konkurenčnú pracovnú činnosť, neprejavoval záujem o prácu u sťažovateľky, a to po dlhšiu dobu, a napriek dvom písomným napomenutiam ju neukončil. Tým porušil § 83 ods. 1 Zákonníka práce, keďže prestal plniť pracovné povinnosti u sťažovateľky. Osobitne poukázal na to, že žalobca ako predseda odborovej organizácie koná v priamom rozpore so záujmami sťažovateľky, čo vplýva aj na správanie iných zamestnancov. Po vyhodnotení týchto skutkových okolností dospel krajský súd k záveru, že od sťažovateľky nemožno požadovať spravodlivo jeho ďalšie zamestnávanie, a preto sú splnené podmienky platnosti výpovede.

4. Najvyšší súd kasačným uznesením sp. zn. 4Cdo/312/2020 z 24. novembra 2021 vydaným v prvom dovolacom konaní rozsudok krajského súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie z dôvodu, že sa krajský súd nevysporiadal so všetkými dôvodmi neplatnosti výpovede, ktoré žalobca vo svojej žalobe namietal, a zameral svoju pozornosť len na posúdenie intenzity porušenia pracovných povinností žalobcu. Jedným z uplatnených dôvodov bolo aj to, že žiadosť o prerokovanie výpovede s odborovým orgánom nevymedzovala skutkovo dôvod výpovede tak, aby korešpondoval s výpovedným dôvodom uvedeným vo výpovedi (§ 74 v spojení s § 61 ods. 2 Zákonníka práce). Toto skutkové tvrdenie žalobcu v konaní sťažovateľka nepoprela, a preto bolo povinnosťou krajského súdu ho považovať za nesporné a vychádzať z neho pri meritórnom rozhodnutí [§ 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)]. Prerokovanie výpovede (s uvedením skutkovo vymedzeného dôvodu tak, aby nebol zameniteľný s iným) je hmotnoprávnou podmienkou platnosti výpovede. Účinky splnenia tejto povinnosti zamestnávateľa nastanú len vtedy, ak žiadosť o prerokovanie výpovede obsahuje náležitosti výpovede určené Zákonníkom práce (R 47/2007). Pri zmene rozsudku súdu prvej inštancie nahrádza rozhodnutie krajského súdu zmenené rozhodnutie, preto musí spĺňať všetky zákonné náležitosti rozsudku prvého stupňa a nesprávne zistenie skutkového stavu súdom prvého stupňa si pri zmene vyžaduje zopakovanie

dokazovania v potrebnom rozsahu. Krajský súd musí zohľadniť uplatnené prostriedky procesného útoku, ako aj ich nepopretie protistranou, s čím sa súde nižších inštancií nevysporiadali.

5. Po vrátení veci krajský súd napadnutým rozsudkom č. k. 6CoPr/1/2022-420 z 31. mája 2023 potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu z 11. októbra 2019. V odôvodnení s poukazom na závery najvyššieho súdu uviedol, že rozsudok okresného súdu je vecne správny. Aplikácia § 240 ods. 10 vety za bodkočiarkou Zákonníka práce pripadá do úvahy len v prípade, že ostatné podmienky výpovede sú splnené. V konaní nebolo sporné skutkové tvrdenie žalobcu, že dôvod výpovede nebol vymedzený riadne v žiadosti o prerokovanie výpovede. Z tohto dôvodu výpoveď nie je platná. Zároveň krajský súd dodal, že neboli v konaní preukázané ani také hmotnoprávne okolnosti, ktoré by odôvodňovali uplatnenie výnimky (že nemožno spravodlivo požadovať ďalšie zamestnávanie). Za druhý dôvod neplatnosti preto krajský súd považoval aj neudelenie súhlasu odborovou organizáciou.

6. Najvyšší súd v druhom dovolacom konaní meritórne prejednal dovolanie sťažovateľky a napadnutým rozsudkom sp. zn. 8CdoPr/1/2024 z 29. mája 2024 ho zamietol ako nedôvodné. V odôvodnení najvyšší súd uviedol, že sťažovateľka uplatnila ako dovolacie dôvody podľa § 420 písm. f) CSP zmatečnosť odôvodnenia vo vzťahu k tvrdeniu, že nespochybnila v konaní vady prerokovania výpovede, namietala arbitrárnosť a prekvapivosť rozhodnutia. Najvyšší súd uvedené vady nezistil, námietky nesmerovali proti postupu krajského súdu, ale vyjadrovali iný právny názor. Odôvodnenie napadnutého rozsudku považoval za koherentné a dostatočné. Dovolaním sa nemožno domáhať revízie skutkových zistení nižších súdov a závažné deficity v dokazovaní zasahujúce do práv na spravodlivý proces sťažovateľky najvyšší súd nezistil.

7. Najvyšší súd meritórne preskúmal dovolacie otázky týkajúce sa tvrdeného nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 CSP. V otázke posúdenia účinkov splnenia povinnosti vopred prerokovať výpoveď je judikatúra konštantná (R 47/2007, 8Cdo/92/2018, 3MCdo/14/2013). Rozhodnutia, ktorými sťažovateľka odôvodnila svoje dovolanie, neboli použiteľné, pretože sa týkali iných skutkových okolností veci (určenie neplatnosti prevodu nehnuteľností, vyrovnanie dedičských podielov, žaloba o plnenie) alebo (3Cdo/127/2005) bola posudzovaná otázka platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, nie však aplikácia § 240 ods. 9 Zákonníka práce, ktorý je potrebné aplikovať vo vzťahu k zamestnancovi – členovi odborovej organizácie. Ustanovenie § 74 Zákonníka práce nie je vo vzťahu k nemu použiteľné, má povahu *lex generalis*. Aj keď majú tieto inštitúty rovnaký účel (ochrana zamestnanca), nemajú rovnaké následky, v prípade § 74 ide o absolútnu neplatnosť a v prípade § 240 ods. 9 ide o relatívnu neplatnosť, ktorú súd v spore posudzuje, ak zistí splnenie ostatných podmienok výpovede a nemožno požadovať ďalšie zamestnávanie. Posúdenie nesplnenia hmotnoprávnej podmienky platnosti výpovede podľa § 240 ods. 9 Zákonníka práce bolo vecne správne a nedošlo k odklonu od ustálenej judikatúry. Sťažovateľku zaťažovalo bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno k hmotnoprávnym okolnostiam, pre ktoré nemožno požadovať ďalšie zamestnávanie žalobcu. Najvyšší súd zosumarizoval skutkové zistenia nižších súdov, ktoré považovali toto tvrdenie za nedôvodné. Ostatná položená otázka, či možno považovať výkon inej zárobkovej činnosti konkurenčného charakteru popri zamestnaní, čiže porušenie § 83 ods. 1 Zákonníka práce, za závažné porušenie pracovnej disciplíny prípadne aj u predsedu odborovej organizácie, nesplnila podmienky prípustnosti, pretože jej vyriešenie by nemalo vplyv na výsledok dovolacieho konania.

II. Sťažostná argumentácia

8. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému kasačnému uzneseniu najvyššieho súdu namieta, že posúdenie veci najvyšším súdom v tomto uznesení nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a je v rozpore s obsahom spisu. Je teda založené na zásadnom skutkovom omyle, ktorý poznačil celé ďalšie konanie z dôvodu záväznosti tam uvedeného právneho názoru. Uvedené dokladá vyjadrením žalovaného k žalobe z 20. októbra 2017 (príloha č. 16 k ústavnej sťažnosti, pozn.), z ktorého vyplýva, že už v tomto prvom úkone vo veci samej rozporovala tvrdenie žalobcu o tom, že v žiadosti o prerokovanie výpovede nebol dostatočne konkretizovaný výpovedný dôvod. Relevantnú časť tohto vyjadrenia predstavujú s. 14 a 15, ktoré sa detailne vyjadrujú k žalobnej námietke, sú vyjadrením nesúhlasu a predkladajú opozitnú právnu argumentáciu. Ako ďalší dôkaz sťažovateľka predložila (príloha č. 3 k ústavnej sťažnosti) list zo 16. februára 2017 – odpoveď odborovej organizácie na žiadosť o prerokovanie výpovede žalobcu, v ktorej sa odborová organizácia vyjadruje ku konkrétnej pracovnej činnosti žalobcu vykonávanej pre spoločnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ].r.o., ktorú nepovažuje za konkurenčnú činnosť, a zastáva stanovisko, že výkon tejto činnosti nemá vplyv na plnenie pracovných úloh žalobcu u sťažovateľky, ďalej popisuje dôvody a pohnútky žalobcu k výkonu tejto činnosti. Sťažovateľka v podstatnom namieta, že napriek včasnému uplatneniu protiargumentácie vo vyjadrení k žalobe najvyšší súd nesprávne dospel k záveru, že tvrdenia žalobcu o nedostatku žiadosti o prerokovanie výpovede sťažovateľka nepoprela, a zaviazal krajský súd takéto skutkové zistenie považovať v ďalšom konaní za nesporné. Uvedené považuje sťažovateľka aj za neprípustné hodnotenie dôkazov zo strany dovolacieho súdu a rozhodnutiu vyčíta svojvôľu.

9. Na podporu svojich tvrdení sťažovateľka poukazuje na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. IV. ÚS 3415/20 zo 4. mája 2021, podľa ktorého je porušením práva na súdnu ochranu, ak najvyšší súd rozhodnutie o dovolaní v neprospech účastníka konania založí na skutkovom stave, ktorý je rozdielny od skutkových zistení nižších súdov. Tiež poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/92/2018 z 19. júna 2019, z ktorého vyplýva, že *„Zákonník práce obsah žiadosti o prerokovanie výpovede a ani obsah žiadosti o udelenie súhlasu so skončením pracovného pomeru neupravuje. Zákon dokonca nedefinuje ani to, ako má byť dovod skončenia pracovného pomeru uvedený vo výpovedi. Určité pravidlá vyplývajú z judikatury, avšak ak je so zreteľom na to, čo výpovedi predchádzalo, medzi účastníkmi skutkovo nepochybné, čo je doводом výpovede, stačí i elementárna citácia zákona. Zákon totiž nestanovuje, akým spôsobom má byť dovod vo výpovedi uvedený, takže spôsob jeho uvedenia je otázkou vykladu, či už zo strany účastníkov pracovnoprávneho vzťahu, alebo sudom v prípadnom sudnom spore.“*

10. Sťažovateľka vyčíta kasačnému uzneseniu aj nesprávne právne posúdenie spočívajúce v aplikácii nesprávnej právnej normy, pretože najvyšší súd zaujal stanovisko, že je potrebné aplikovať § 74 Zákonníka práce namiesto § 240 ods. 9 Zákonníka práce (napriek tomu, že § 240 je špeciálnym ustanovením), a najvyšší súd tvrdil, že krajský súd mal vec najprv posudzovať podľa § 74 Zákonníka práce a až potom pristúpiť k posudzovaniu podľa § 240 ods. 10 Zákonníka práce (bod 25 napadnutého kasačného uznesenia).

11. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu namieta, že je poznačený skutkovým omylom kasačného uznesenia, ktorý bol pre krajský súd záväzný a tento sa ním riadil. Tretí rozsudok krajského súdu bol založený na tom, že nenastali účinky splnenia povinnosti sťažovateľky vopred prerokovať výpoveď s odborovou organizáciou, čo sťažovateľka považuje za dôsledok nesprávneho právneho názoru kasačného súdu, pretože jednak nemala povinnosť prerokovať výpoveď, ale len požiadať o súhlas s výpoveďou, čo aj urobila a tento udelený nebol, a zároveň tvrdenie žalobcu o tom včas poprela.

12. Druhým dôvodom krajského súdu bolo, že odborová organizácia neudelila súhlas. Táto skutočnosť podľa názoru sťažovateľky od počiatku nebola medzi stranami sporná a jej dôsledkom mala byť zo strany krajského súdu aplikácia § 240 ods. 10 Zákonníka práce, teda skúmanie už len toho, či možno požadovať ďalšie zamestnávanie žalobcu na základe tvrdení a dôkazov predložených sťažovateľkou. S touto otázkou sa však krajský súd riadne nevysporiadal (bod 29 napadnutého rozsudku krajského súdu) a len stroho konštatoval, že je možné požadovať ďalšie zamestnávanie, pretože opak nebol sťažovateľkou preukázaný relevantnými skutočnosťami. V tejto súvislosti sťažovateľka namieta jednak arbitrárnosť rozsudku krajského súdu, ale aj jeho prekvapivosť, pretože ide o opačné posúdenie totožného skutkového stavu, ktoré v predchádzajúcom konaní ten istý krajský súd vyhodnotil tak, že argumenty sťažovateľky sú dostatočné pre záver, že nie je možné spravodlivo požadovať ďalšie zamestnávanie. Krajský súd vôbec neodôvodnil túto zmenu postoja a argumenty sťažovateľky (preukázané alebo nepopreté žalobcom) vôbec nepojal do rozsudku.

13. Sťažovateľka napadnutému rozsudku najvyššieho súdu vyčíta, že vady predchádzajúceho konania neodstránil a len mechanicky a formálne zopakoval dôvody napadnutého rozsudku krajského súdu. V časti dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietala nesprávny záver o nedostatku žiadosti o prerokovanie výpovede, pretože v skutočnosti nemala tvrdené nedostatky, ako nesprávne uvádzal najvyšší súd a krajský súd v napadnutých rozhodnutiach. Ďalej namietala neodôvodnenú prekvapivosť a arbitrárnosť rozsudku o tom, že neuviedla dostatočné dôvody, že nemožno požadovať ďalšie zamestnávanie. Najvyšší súd na túto argumentáciu odpovedal celkom všeobecne, keď uviedol len, že súdy sa vysporiadali s odvolacími námietkami, a nezistil, že by závery boli svojvoľné alebo prijaté v omyle, nezistil ani deficit v dokazovaní (body 18 až 24 napadnutého rozsudku najvyššieho súdu).

14. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu nesprávneho právneho posúdenia považuje sťažovateľka rozsudok najvyššieho súdu za arbitrárny, pretože neodpovedá na ňou položenú prvú otázku, či nastali účinky splnenia povinnosti vopred prerokovať výpoveď, pretože odvolací súd nesprávne vec posudzoval podľa § 74 Zákonníka práce a sťažovateľka zastáva názor, že žiadosť o udelenie súhlasu bola aj vzhľadom na okolnosti, ktoré jej predchádzali, dostatočne určitá a uvedený dôvod porušenia pracovnej disciplíny korešpondoval s dôvodom výpovede. Aj najvyšší súd však nezrozumiteľne spája prerokovanie výpovede (§ 74) a žiadosť o udelenie súhlasu (§ 240), hoci sám v bode 48 napadnutého rozsudku konštatuje, že sa v prípade zástupcu zamestnancov uplatní § 240 ods. 9 Zákonníka práce namiesto § 74 Zákonníka práce. Poukázala na konkrétne rozhodnutia, od ktorých sa toto posúdenie odkláňa, avšak najvyšší súd sa nimi sčasti nezaoberal, pretože si nesprávne prečítal dve spisové značky a bol toho názoru, že sa na vec nevzťahujú. Záver, že žiadosť o súhlas neobsahovala riadne vymedzený dôvod výpovede, považuje sťažovateľka za nesprávne právne posúdenie.

15. Druhú a tretiu dovoláciu otázku (či sa zamestnanec dopúšťa závažného porušenia pracovnej disciplíny v prípade porušenia § 83 ods. 1 Zákonníka práce, a to aj v prípade zástupcu zamestnancov) najvyšší súd odmietol riešiť, pretože ich vyriešenie by neprineslo rozhodnutie v prospech sťažovateľky. S tým sťažovateľka nesúhlasí, pretože potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa založil svoje rozhodnutie práve na tom, že nejde o závažné porušenie pracovnej disciplíny. Takéto formalistické odmietnutie relevantnej právnej otázky považuje sťažovateľka za porušenie svojho práva na prístup k súdu s poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 473/2022.

16. Na štvrtú otázku k aplikácii § 240 ako *lex specialis* k § 74 Zákonníka práce odpovedal najvyšší súd kladne, čím však poprel právny názor obsiahnutý v kasačnom uznesení najvyššieho súdu (jeho bod 25), ktorý ako dôvod neplatnosti ustálil práve nedostatok prerokovania výpovede podľa § 74 Zákonníka práce. Vo vzťahu k piatej položenej otázke vôbec nie je zrejmé, ako sa s ňou najvyšší súd vysporiadal, pretože sa zaoberal rozhodnutím, ktoré sťažovateľka označila k iným (druhej a tretej) otázkam a sám odkázal na rozhodnutie prijaté v iných okolnostiach veci (výpoveď predsedníčke odborovej organizácie z dôvodu organizačných zmien, nie pre porušenie pracovnej disciplíny) bez podrobnejšej argumentácie. Proces ako celok sťažovateľka nepovažuje za spravodlivý.

17. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval a uznesením č. k. II. ÚS 324/2025-89 z 28. mája 2025 ju prijal na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6CoPr/1/2022 z 31. mája 2023 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8CdoPr/1/2024 z 29. mája 2024. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol ako oneskorene podanú.

III.

Vyjadrenia krajského súdu a najvyššieho súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie krajského súdu:

18. Predseda krajského súdu sa listom sp. zn. 1SprV/174/2025 z 18. júna 2025 vyjadril k sťažnosti tak, že poukázal na viazanosť krajského súdu právnym názorom vysloveným najvyšším súdom v kasačnom uznesení. Zároveň vyjadril presvedčenie o dostatočnom odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, a preto nepovažuje ústavnú sťažnosť za dôvodnú. Na ústnom prerokovaní veci netrval.

III.2. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

19. Podpredsedníčka najvyššieho súdu sa listom č. k. KP 3/2025-226 zo 17. júna 2025 vyjadrila tak, že ponecháva rozhodnutie na ústavný súd, súhlasí s upustením od pojednávania, a priložila stanovisko predsedníčky senátu konajúcej vo veci, ktorá zotrvala na právnych záveroch uvedených v napadnutom rozsudku. V tomto vyjadrení zopakovala odpovede na jednotlivé dovolacie otázky a vyjadrila presvedčenie, že sťažnosť je neopodstatnená, rozsudok najvyššieho súdu nie je arbitrárny, je riadne odôvodnený a vychádza zo správneho právneho posúdenia veci.

III.3. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

20. Zúčastnenou osobou v konaní je žalobca [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ktorý je v konaní zastúpený Odborovým zväzom KOVO, Bajkalská 16025/29A, Bratislava, konajúcim predsedníčkou JUDr. Monikou Benedekovou, PhD. Zúčastnená osoba sa podaním z 15. júla 2025 vyjadrila k meritu veci, v ktorom okrem iného upozornila na právoplatné rozhodnutie Národného inšpektorátu práce z 18. januára 2018, z ktorého vyplýva, že sťažovateľka porušila svoje povinnosti zamestnávateľa, keďže znemožnila vodičom kamiónovej dopravy od mesiaca január 2017 vstup na miesto výkonu práce, nevytvorila podmienky plnenia ich pracovných úloh, nepodpísala dodatky k pracovným zmluvám a za prekážky v práci na strane zamestnávateľa neposkytla zamestnancom náhradu mzdy v rozsahu priemernej mzdy. V mesiaci december 2016 na základe predloženého výplatného lístka zúčastnenej osobe vykazovala sťažovateľka prekážky v práci na strane zamestnávateľa. Odborovej organizácii nebola doručená na prerokovanie výpoveď, len žiadosť o prerokovanie výpovede s uvedením právneho dôvodu výpovede bez jeho skutkovej špecifikácie. Ak k žiadosti nie je pripojený samotný úkon výpovede, musí obsahovať zákonné, teda konkrétne skutkové vymedzenie výpovedného dôvodu žiadost'. V danom prípade táto náležitosť splnená nebola. Sťažovateľka v konaní na súde prvej inštancie ani v odvolacom konaní netvrdila ani nepreukázala, že obsahom písomnej žiadosti z 10. februára 2017 sú náležitosti výpovede stanovené § 61 ods. 2 Zákonníka práce alebo žeby bola výpoveď priložená. Vlastné tvrdenia o predmetných skutočnostiach predkladala sťažovateľka až v dovolacom konaní. Zúčastnená osoba napadla platnosť výpovede z dôvodu, že (i) nebola riadne prerokovaná s odborovým orgánom, (ii) žiadosť o súhlas neobsahovala vymedzenie skutkového dôvodu výpovede a (iii) absentujúci skutkový dôvod výpovede v žiadosti sa nezhoduje so skutkovým vymedzením dôvodu uvedeného vo výpovedi (listiny neobsahovali rovnaký skutkový dôvod). Práve túto časť najvyšší súd v kasačnom uznesení považoval za nespornú, s čím sa zúčastnená osoba stotožňuje. Vyjadrenie sťažovateľky z 20. októbra 2017 neobsahuje popretie týchto troch tvrdení. Na preukázanie svojich tvrdení zúčastnená osoba predložila okrem iného žalobu, rozhodnutie inšpektorátu, výplatný lístok a kasačné uznesenie krajského súdu v súvisiacej veci zúčastnenej osoby sp. zn. 7CoPr/5/2024 o zaplatenie náhrady mzdy.

III.4. Replika sťažovateľky:

21. Sťažovateľka vo vyjadrení z 28. júla 2025 uviedla k týmto vyjadreniam, že zotrúva na svojej sťažnostnej argumentácii. Vo vzťahu k rozsudku krajského súdu zopakovala, že tento len mechanicky prevzal tvrdenia najvyššieho súdu o nedostatkoch žiadosti o prerokovanie výpovede, odvolávajúc sa na viazanosť právnym názorom. Tvrdené nedostatky žiadosti sťažovateľka poprela už vo svojom prvom vyjadrení.

22. Vo vzťahu k vyjadreniu najvyššieho súdu sťažovateľka zopakovala, že dovolací súd nie je oprávnený na prieskum skutkového stavu a nemôže spochybňovať skutkové zistenia okresného súdu a krajského súdu a prehodnocovať vykonané dôkazy, ako sa to stalo kasačným uznesením v jej veci. Zastáva názor, že najvyšší súd pri kasácii vychádzal zo skutkového omylu, že nepoprela tvrdenia zúčastnenej osoby o nedostatočne skutkovo vymedzenom dôvode v žiadosti o súhlas s výpoveďou. K tomuto sa najvyšší súd vo svojom vyjadrení nevyjadril vôbec. Poukázala na to, že z obsahu odpovede odborovej organizácie je zrejme, že skutkový dôvod jej bol známy a ten istý

skutkový dôvod bol uvedený aj vo výpovedi. V tejto súvislosti uviedla rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 21Cdo/2100/2022 z 21. januára 2023, z ktorého vyplýva, že zamestnávateľ nie je povinný v žiadosti o súhlas uviesť výpovedný dôvod ani bližšie zdôvodňovať, prečo mieni pristúpiť k výpovedi, ani stanovisko odborovej organizácie nemusí byť zdôvodnené a pochybnosti o ich obsahu je potrebné objasniť výkladom podľa pravidiel výkladu právnych úkonov. Ďalej sťažovateľka vo vyjadrení uviedla, že v stanovisku najvyššieho súdu celkom absentuje vyjadrenie k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP. Vytkla najvyššiemu súdu, že ani vo vyjadrení nevysvetlil, prečo zastáva názor, že položené dovolacie otázky sú len akademické. Aj v zmysle judikatúry ústavného súdu (III. ÚS 177/2023) nie je podmienkou prípustnosti dovolacej otázky, aby jej zodpovedanie bolo spôsobilé zmeniť či zrušiť rozsudok krajského súdu, preto ide o formalistické posúdenie jej dovolania napadnutým rozsudkom.

23. Vo vzťahu k vyjadreniu zúčastnenej osoby sťažovateľka uviedla, že uzatvorenie viacerých pracovných pomerov zúčastnenou osobou bolo obmedzené čl. IX bodom 1 pracovnej zmluvy (vyhodnotený ako neplatný pre rozpor s § 83 ods. 1 Zákonníka práce v bode 16 rozsudku okresného súdu č. k. 24Cpr/19/2017-301), ale aj § 83 ods. 1 Zákonníka práce. K uzavretiu pracovnej zmluvy s tretím subjektom došlo (30. novembra 2016) 10 dní pred ukončením kontraktu so spoločnosťou [REDAKOVANÉ]. Nástup bol dojednaný na 1. december 2016 v čase, keď bola zúčastnenej osobe riadne pridelená práca sťažovateľkou a hradená mzda. Stredisko Beckov bolo zrušené až od júna 2017. Sťažovateľka zastáva názor, že činnosť vodiča mala konkurenčný charakter k predmetu jej podnikania, pretože sa má posudzovať konkurencia predmetu podnikania sťažovateľky a inej spoločnosti, pre ktorú začal pracovať. Sťažovateľka ďalej uviedla, že rozhodnutie Národného inšpektorátu práce nie je pre súd s plnou jurisdikciou záväzná v časti skutkových a právnych záverov správneho orgánu. Toto rozhodnutie nekonštatuje nepridelenie práce v novembri a decembri 2016. Sťažovateľka zotrvala na presvedčení, že k popretiu tvrdení žalobcu (o nedostatku skutkového vymedzenia dôvodu výpovede v žiadosti o súhlas) došlo z jej strany riadne a účinne, opakovane. Konkrétne poukázala na obsah svojho vyjadrenia z 20. októbra 2017 k žalobe (s. 14 a 15, pozn.), z ktorého vyplýva, že zúčastnená osoba bola oboznámená so skutkovými okolnosťami dôvodu výpovede ústne. Zákonník práce neustanovuje pre žiadosť podľa § 240 ods. 9 Zákonníka práce písomnú formu (ako to je v prípade § 74 Zákonníka práce). Zo žiadneho ustanovenia Zákonníka práce ani judikatúry nevyplýva, že by žiadosť o udelenie súhlasu so skončením pracovného pomeru zástupcu zamestnancov mala byť písomná alebo že by k nej mal byť priložený text výpovede. Ustanovenie § 240 ods. 9 Zákonníka práce sa uplatní ako *lex specialis* namiesto § 74 Zákonníka práce, nie popri ňom, ako to vyplýva aj z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Prerokovanie podľa § 74 Zákonníka práce preto nemožno považovať za „ostatnú podmienku“ výpovede (len podmienky § 61 ods. 1 Zákonníka práce), ktorá musí byť splnená pre aplikáciu § 240 ods. 10 Zákonníka práce. Ďalej sťažovateľka dôvodila, že od nej nemožno požadovať ďalšie zamestnávanie.

24. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, pretože na základe obsahu podaní, priložených listinných dôkazov a vyžiadaných spisov dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV. Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

25. Podstatou sťažnosti je namietané nesprávne právne posúdenie veci v dôsledku skutkového omylu kasačného uznesenia v súvislosti s účinnosťou popretia tvrdení žalobcu o absencii skutkového vymedzenia výpovedného dôvodu v žiadosti o udelenie súhlasu s výpoveďou. Týmto nedostatkom malo byť zaťažené celé ďalšie konanie a z tohto dôvodu sa súdy riadne nevysporiadali ani s tvrdením, že nemožno od sťažovateľky spravodlivo požadovať ďalšie zamestnávanie zúčastnenej osoby. Napadnutému rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľka vyčíta aj formalistickú odpoveď na jej dovolacie otázky.

26. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, teda z ústavného hľadiska neudržateľné s priamym dopadom na základné práva v intenzite ústavnej relevancie.

27. Vychádzajúc z uvedeného, sa úloha ústavného súdu v posudzovanej veci obmedzuje na posúdenie, či najvyšší súd a krajský súd v napadnutých rozsudkoch dostatočným, a teda ústavne akceptovateľným spôsobom reagovali na odvoláciu a dovoláciu argumentáciu sťažovateľky. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia je totiž právo na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

28. Sporná v konaní je otázka výkladu vzťahu § 74 (prerokovanie výpovede danej zamestnancovi) a § 240 ods. 10 (súhlas s výpoveďou zástupcu zamestnancov) Zákonníka práce a ich aplikácia. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku presvedčivo a ústavne akceptovateľne odôvodnil svoj právny názor, že § 240 ods. 10 Zákonníka práce je v postavení *lex specialis* k § 74 Zákonníka práce, a teda jeho aplikáciu na vec sťažovateľky vylučuje. Z tohto názoru však sťažovateľka odvodzuje úvahu o tom, že žiadosť o súhlas podľa § 240 ods. 10 Zákonníka práce nemusí obsahovať všetky náležitosti požadované zákonom a ustálenou judikatúrou od obsahu žiadosti o prerokovanie výpovede podľa § 74 Zákonníka práce ani mať písomnú formu. S uvedeným tvrdením sťažovateľky ústavný súd nesúhlasí a nevidí žiaden relevantný dôvod, pre ktorý by sa judikatúrou požadované riadne a nezameniteľné skutkové vymedzenie výpovedného dôvodu nemalo vzťahovať aj na žiadosť o súhlas s výpoveďou zástupcu zamestnancov. Účelom tohto osobitného ustanovenia je zvýšená ochrana zástupcu zamestnancov v súvislosti s výkonom jeho činnosti. Výklad ponúkaný sťažovateľkou by bol v rozpore s týmto účelom. Vo veci konajúce súdy sa s týmto právnym názorom sťažovateľky vysporiadali ústavne súladným spôsobom, táto námietka sťažovateľky preto nie je dôvodná.

29. Z obsahu „Žiadosti o prerokovanie výpovede podľa ustanovenia § 74 ZP a žiadosti o udelenie súhlasu so skončením pracovného pomeru“ z 10. februára 2017 nepochybne vyplýva, že obsahovala len právnu kvalifikáciu výpovedného dôvodu, ale neobsahovala skutkový popis činnosti (zamestnávateľ, druh práce, od kedy a pod.), ktorý bol dôvodom výpovede. Konkrétne: «Dôvodom skončenia pracovného pomeru je závažné porušenie pracovnej disciplíny, a to: Podľa čl. XI. ods. 3, písm. b) pracovnej zmluvy: „Zamestnanec a zamestnávateľ sa ďalej dohodli, že

za závažné porušenie pracovnej disciplíny v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) (okamžité skončenie pracovného pomeru) sa budupovažovať okrem iných porušení aj nasledovné skutočnosti... porušenie zákazu výkonu inej zárobkovej činnosti v zmysle tejto zmluvy.“»

30. Sťažovateľka namieta skutkový omyl pri posúdení nespornosti žalobného tvrdenia protistrany o tom, že žiadosť neobsahovala riadne vymedzenie výpovedného dôvodu. Po oboznámení sa s obsahom zapožičaného súdneho spisu ústavný súd konštatuje, že ani táto sťažnostná námietka nie je dôvodná. Sťažovateľka vo svojom vyjadrení k žalobe [ods. 2 písm. b) na s. 15] rozporovala, že žiadosť o prerokovanie výpovede obsahovala všetky náležitosti výpovede určené § 61 ods. 2 Zákonníka práce, dôvod výpovede bol riadne naformulovaný tak, že zo skutkového vymedzenia je zrejmé, že ide o závažné porušenie pracovnej disciplíny rozpore s čl. XI pracovnej zmluvy, a to porušenie zákazu výkonu inej zárobkovej činnosti v zmysle pracovnej zmluvy. Zároveň sťažovateľka argumentuje tým, že zúčastnená osoba vedela, aký je skutkový dôvod vzhľadom na skoršie upozornenia, že jej bolo podané ústne vysvetlenie a vyplýva to aj z jej reakcie (odpovede) na predmetnú žiadosť. Žalobné tvrdenie (druhý odsek, s. 4 žaloby) však znelo, že „*Skutkové vymedzenie, ktoré je uvedené vo výpovedi vyhotovenej dňa 14. marca 2017 nekorešponduje s obsahom žiadosti zamestnávateľa zo dňa 10. februára 2017, v ktorej plne absentuje akékoľvek skutkové vymedzenie výpovedného dôvodu a v žiadosti sa len cituje ustanovenie pracovnej zmluvy a § 74 ZP bez konkrétneho skutkového vymedzenia konkrétneho výpovedného dôvodu, na podklade ktorého má žalobca dostať výpoveď...*“ . Najvyšší súd v kasačnom uznesení vyslovil záväzný právny názor, že citované žalobné tvrdenie nebolo popreté sťažovateľkou. Tento záväzný právny názor aplikoval krajský súd v napadnutom rozsudku. Ústavný súd považuje tento právny názor za ústavne udržateľný, pretože popretie sťažovateľky nie je účinné pre všeobecnosť jej tvrdenia (obsahuje všetky náležitosti) a zároveň sťažovateľka vo vyjadrení považuje za skutkové vymedzenie výpovedného dôvodu uvedenie ustanovení zmluvy a zákona, čo možno považovať za jeho právne, nie však skutkové vymedzenie. Účinným popretím by bolo tvrdenie, že žiadosť obsahovala skutkové vymedzenie zodpovedajúce dôvodu uvedenému vo výpovedi, ktoré bolo charakterizované individuálnymi skutkovými okolnosťami tak, že nie je zameniteľné s iným (napr. s iným pracovným pomerom, na výkon inej činnosti, v inom období a pod.). Takéto tvrdenie by podliehalo zároveň dôkaznej povinnosti, ktorú vzhľadom na obsah žiadosti sťažovateľka nemohla uniesť. Prípadná vedomosť protistrany o skutkovom dôvode zo skoršej korešpondencie či ústneho vysvetlenia na uvedené nemá vplyv. K tvrdenému skutkovému omylu teda v konaní nedošlo, najvyšší súd kasačným uznesením odstránil zásadnú vadu dokazovania, ktorá mala vplyv na spravodlivosť súdneho konania ako celku. Námietky proti napadnutému rozsudku krajského súdu preto nie sú dôvodné.

31. Predpokladom platnosti výpovede danej zástupcovi zamestnancov aj pri absencii súhlasu odborovej organizácie je, že sú kumulatívne splnené dve podmienky: (i) ostatné náležitosti sú splnené a (ii) od zamestnávateľa nemožno spravodlivo požadovať ďalšie zamestnávanie. Ak nie je splnená jedna z nich, výpoveď nie je platná. Vo veci sťažovateľky všeobecné súdy ustálili, že neboli splnené obsahové náležitosti žiadosti o udelenie súhlasu (skutkové vymedzenie výpovedného dôvodu), preto k posudzovaniu možnosti ďalšieho zamestnávania nebolo potrebné pristúpiť.

32. Pokiaľ sťažovateľka namieta arbitrárnosť a nedostatok dôvodov napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ústavný súd dodáva, že ju nezistil. Sťažovateľkou nastolené dovolacie námietky,

ktoré boli vo veci relevantné, najvyšší súd preskúmal a riadne odôvodnil. Ostatné dovolacie otázky týkajúce sa možnosti ďalšieho zamestnávania nemali právny význam pre posudzovanú vec a najvyšší súd nebol povinný sa nimi zaoberať vo väčšom rozsahu tak, ako to požaduje sťažovateľka.

33. Z uvedených dôvodov dospel ústavný súd k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľky nie je dôvodná, a nevyhovel jej. Ostatnými návrhmi obsiahnutými v petite ústavnej sťažnosti, viazanými na vyslovenie porušenia práv sa ústavný súd nezaoberal.

34. Podľa čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu